

פרחי נים

דברים אחדים לשבת חזון :

בשם הרב הגאון האמיתי המפורסם ברוב תפוצות ישראל מרה חיים מוואלאזין ג"צ :

איתא במסכת תענית (ל' ע"ב) שמחו את ירושלים וגו' שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה. מכאן אמרו כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה ע"ש. וקשה דהוה ליה למימר יזכה ויראה בשמחה בלשון עתיד. דזוכה ורואה הוא לשון בינוני. המשמש על דבר שהוא עתה. לא על דבר שהוא עתיד להיות. ואמר הגאון הנ"ל כן. דהנה זאת ידוע דהמת נשכח מן הלב. כדאיתא בפסחים (נ"ד ע"ב) ועל החי שסבורין שהוא מת אין מקבלין תנחומין. כדאיתא במ"ד (פ' פ"ד) מובא ג"כ ברש"י ז"ל על הפסוק וימאן להתנחם (כראשית ל"ז ל"ה). ולפ"ז המתאבל על ירושלים. מוכח מזה דירושלים אינה מתה. דאם היתה מתה חלילה. לא היה יכול להתאבל עליה. דעל דבר מתה נגזר שישתכח מן הלב. כגמרת פסחים הנ"ל. אלא ע"כ הוא דבר חי שסבורין שמת. שאין מתנחמים עליה ולכן הוא מתאבל. וזהו כוונת המאמר. כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה. ר"ל השמחה הזאת שירושלים אינה מתה (לכד מה שיזכה לראות נשמחה בפועל כשתננה ג"כ) השמחה הזאת רואה תיכף ומיד. דאם היתה מתה חלילה. לא היתה הטבע מניחה

פ ר ח י נ י ס ן

מניחתו להתאבל עליה כנ"ל. והגאון מו"ה יעקב נ"י מ"מ דק"ק ווילנא מסיים בה כן. ולפי דברי זה. הנה כאשר ידענו אמת לאמיתה דירושלים אינה מטה היינו צריכין כולנו להתאבל עליה המיד. בדברי המ"ר הג"ל דאין מתנחמים על החיים. ובכל זאת אנו רואים בעו"ה אלפי אנשים ששוכחים את ירושלים. ואינם מתאבלים עליה כלל. ואף מתשעה באב עצמו לא יתפעלו מאומה? והתירוץ בזה הוא כן. דירושלים אינה מטה. רק האנשים ההם מתו ממנה. דנכבה מקרבם הרגיש ירושלים מכל וכל. ולזאת לא יתאבלו עליה. משום דאינם מתאבלין רק החיים על המתים. אבל המתים יתאבלו על החיים. זאת לא שמענו מעולם. ולפי זה נוכל לומר דהמתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחות שתיים. האחת דירושלים אינה מטה בדברי הגאון הג"ל. והשנית דגם הוא אינו מת ממנה. אחרי דמתאבל עליה כנ"ל. — איתא במסכת ב"מ (פ"ב) אמר רב יודן אמר רב מאן דבבב. מי דאנין דבבב. ונני אתא ואייר דבר פו ב' אלני